

VRTEC.

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. marca 1894.

Leto XXIV.

Zimi.

Tôpli ogrévajo žarki
 Dóle in brda,
 Taja stezíci in cesti
 Skôrja se trda, —
 Spravi se vender vže, spravi,
 Zima ti grda!

Pállico pótno poišči,
 Lica zagрни;
 Griče zapusti snežene,
 Loge in strni, —
 Potlej pa ídi in níkdar
 Več se ne vrni!

Tôpli ogrévajo žarki
 Dóle in brda,
 Taja stezíci in cesti
 Skôrja se trda, —
 Spravi se vender vže, spravi,
 Zima ti grda!

Pesen naj pôje ti žalno
 Vran krokajóči,
 Sveča ob strehi za tabo
 Sólze naj tóči;
 Naša zlovolja pa sprémi
 K rodni te kóči.

Tamkaj se jézi in péni,
 Kakor te volja, —
 Nam pa razgrne se dôba
 Lepša in bolja:
 S evéti nam vzpómlad odíči
 Gôre in polja.

Jos. Vole.

Piščalka za píruhe.

aj se vam mara, znančki moji dragi, kaj se vam mara, ko nikoli ne pogrešate družbe! Bratce imate, sestrice se igrajo z vami, s sosedovimi poníglavčki se večkrat snidete ter se kaj pogovorite, vi še ne veste nè, kaj se pravi samováti. Vse drugače pa se godi Potokarjevemu Tončku: po ves teden včasih ne vidi drugega človeka, kakor svojega očeta. Le ob nedeljah in praznikih si v cerkev in iz cerkve gredé ogleda malo svetá. Potokarjeva hiša stoji namreč prav na samem ob majhnem potoku. Oče je ribič, o Tončku pa velja:

„Mladih let zgubilo
Dete mater milo.“

Dà, dà, šestletni Tonček — ubožček je brez matere, pa tudi brez bratov in sester. Pogosto se naključí, da mora biti po pol dneva čisto sam domá. Kadar gre oče s čolnom kam dalje, ali kadar nese v mesto ribe na prodaj, varuje Tonček dom. Pač bi šel vselej rad z očetom, ali v čolnu ni drugega z njim kakor sitnost — tako sodi Potokar ter mu le semtrtam dovoli, da sme z njim. V mesto je pa predaleč za Tončka, saj še odraslega noge bolé, predno jo primaha tjà. Sicer pa tudi zato ni puščati hiše prav brez vsakega človeka, ker se ne vé, kdaj kdo pride rib naročit. Saj se najraje takó naméri, da nas ljudje takrat iščejo, kadar nas domá ni. Skratka: Tonček je najčesče sam.

Sedaj pa pomislite, kako bi se vi naveličali na njegovem mestu. Res, da meče kamenčke preko potoka, da odskakujejo po šest do desetkrat nad vodo; res, da si je napravil vže marsikak mlinček, tudi ne tajimo, da je prijetno sanjati in gledati valčke, ki se vedno narejajo in izginjajo, ali ščasoma se zdi človeku tudi taka prijetnost in lepota vsakdanja. Tudi Tončka ni več mikalo vse to, želel si je družbe ter bolj in bolj naganjal očeta, naj bi ga jemal s seboj.

Potokar je obljubil sinčku, naj le hitro raste, potem pa bode uslišal njegovo prošnjo. Da bi pa Tončku doma vender ne bilo preveč dolčasno, prinesel mu je veliko soboto iz mesta lepo — piščalko. Dobro je bil namreč prodal ribe ter zato kupil sinčku take píruhe. To je bil Tončku prazničen dan! Vže na oči mu je bila piščalka všeč, toda kaj še le njen glas! Tá, tá! Kakor bi bil v malih nebesih, tako se mu je zdelo! In če je zakril s prstkom katero izmej luknjic, ki so bile na piščalki, pa se je takój izpremenil glas. Zares, neprecenljiva je bila Tončkova piščalka!

Odslej mu ni bilo nič, če je tudi oče odšel kam z dóma. Málica kruha in piščalka sta mu krajšali poprej dolge ure, ali bolje: sama piščalka ga je zabavala, zakaj málica mu često še na misel ni prišla, saj je bil sit lepega piskanja. Kar na prazen sod pred vrati se je spravil — saj veste, malo pokazati se je treba — potem pa je vtaknil piščalko v usta. To mu je pristovala, da nikoli tega! Zadovoljno in mirno je sedel, kakor bi bilo pol zemlje njegove, noge je prekrizal pod koleni, napihnil ličice, kar se mu je najbolje podalo, s prstki pa je zaporedoma pokrival in odkrival luknjice, da je izvabljal zmiraj drugačne glasove. Pa kako modro in resno se je držal! Izpod širokega pokrivala so se mu kazali krasni

rumeni kodri, in izpod teh je gledalo zamišljeno dvoje očij sedaj po vodi, sedaj po tleh, sedaj k višku. Ni se mogel naslušati piščalke in ni se je mogel!

In še nekaj! Menite li, da je Tonček piskal brez premisleka, samó da bi pelo? Motite se, če tako govorite. V cerkvi je večkrat slišal Marijine pesni, katerih besedij si sicer ni zapomnil, pač pa po večjem napeve. Sedaj, ko je imel piščalko, poskušal je tiste pesni. Kaj pa z besedami, če jih ni znal? Kaj? Pomagal si je drugače: kar „češčeno Marijo“ je piskal, pa je bilo.

Nekega dne je zopet prepiskaval po svoji navadi sedeč na sodu. „Češčene Marije“ je znal vže nad polovico, pa dobro, vender si je prizadeval, kako bi bilo še lepše. Pred njim se je zbrala domača družina gosij in rac, — saj veste, pri vodi, pa bi bili Potokarjevi brez gosij in rac, to bi bilo čudno. No, perotnina se je gnetla okrog soda ter menda čakala, da bi še na suhem dobila kaj hrane, po potoku je namreč vže povsodi vse pretaknila. Tonček pa se ni ganil, ampak piskal in piskal. Kar

vidiš ga, vidiš ga, gà, gà!

se oglasi stara sitna goska z visokim glasom: „Gà, gà, gà!“ češ: „Glej ga Tončka, kako prevzetno trobi ter nas še ne pogleda; glej ga, glej gà, gà!“ Tovaršice jej pritrdijo z glasnim: „Gà, gà, gà!“ kakor bi se hudovale:

„Vidiš ga, saj doslej ni bil tak,

Toda Tončku je bilo to gaganje bore malo všeč, ker še sam sebe ni slišal. Zato je skočil s soda ter zapodil sitnost gosjo in račjo proti vodi. Razven velikega gosáka se mu je vse naglo umaknilo; jedna raca se je celó prekucnila, zakaj ni se utegn-

nila tako hitro zasukati, saj je znano, da je ta žival na suhem zelo neukretna, v vodi pa urna in spretna, kar se dá. Jedna raca toraj je padla. Jej, jej, sedaj je bil pa ogenj v strehi! „Gà, gà, gà!“ to se pravi: „Dajte ga, dajte ga!“ začela je upiti, druge so jej pa brž pritegnile: „To bi ga, gà, gà! To bi ga, gà, gà, gà!“ Pa da-si so se gosí in race hrabrile druge drugo, vender se jih Tonček ni bal, še hudi stari gosák je moral v tek. Nerodno se je zibala vsa jata k potoku, potem pa hitro plavala na onostranski breg, da se pod vrbami zméni, kaj bi bilo početi, ker je Tonček tak. Sredi vode so srečale begunke tri sestre racike, ali so bile goske! — pa saj to ni tako važno — ki so preplašene popraševale: „Gà, gà?“ ali kakor bi vi rekli: „Kaj je pa? kaj je pa?“ Odgovor se je glasil zopet: Gà, gà, gà!“ to je: „Mé bi ga, gà! Mé bi ga, gà, a kaj, ko ga, gà, gà — ne moremo!“ Potem pa so obmolknile ter se jele na tihem nekaj pomenkovati; toda kakor se je dozdevalo Tončku, bilo jih je sram, da jih je moralo toliko bežati pred njim samim, zakaj stari gosák jo je urezal naprej, družba pa je molčé plavala

za njim ter se spotoma potapljala z dolgimi vratovi v vodo išoč si živeža. Naš piskač pa se jim je smijal: „Ha, ha, ha!“ ter zlezel na lestvico, prislonjeno ob strehi, da bi piskal popolnoma v miru. In vnovič je odmevala po samoti Tončkova „češčena Marija,“ in vedno lepše se je glasilo piskanje, zakaj deček je vidno napredoval. A se tudi ni čuditi, le pomislimo, da je imel od jutra do večera piščalko v ustih; to pa sami veste, da stanovitna pridnost vselej rodi lepe sadove. Pa še zvečera na posteljici se je včasih prepričeval, ni li vže pozabil, kar se je naučil po dnevi. In ko pokuka zjutraj solnce na Tončkovo ležišče, moli, ali recimo: trobi vže Tonček vsak dan jutranjo molitev: „Češčena Marija“?

Kaj nè, to so bili píruhi! Kdo bi si ne želel take piščalke? Tudi vi bi se razveselili kaj podobnega, toda skoro ne verojamem, da bi tudi vi tako lepo piskali „češčeno Marijo,“ kakor jo je Potokarjev Tonček. No, pa da jo le pobožno molite! In na vse zadnje, če tudi piščalke ne bode za píruhe, doboste pa brez dvoma kaj drugega, morda kako knjižico — za vas je knjiga, knjiga, ker znate brati, česar Potokarjev Tonček ni znal! Kaj se vé, še jaz se vas lahko kaj spomnim o Veliki noči. Le pridni bodíte, brez nič ne bode, kar zanašajte se náme. No pa zdravi in z Bogom!

Kajtimar.

Moj voz.

II.

2. Prvi pipec.

(Konec.)

o, kako je bilo pa odsihdob s pipcem?

Izvrstno!

Ali ste vže kdaj streljali z bezgovo puško? Há, há, nekateri je še nikoli videli niste! I, no, če je še niste imeli v rokah, saj vam jaz lahko dopovem, kakšna je in kako se nareja. Mlado bezgovo palico sem odrezal v grmovji (pa se s tem ne hvalim, zakaj bezeg je pač prekorigna rastlina, da bi jo tako kvaril), potem pa tako dolg košček, kakor je recimo od vašega čela do brade, s pipcem lepo obelil. A da ne zamolčim glavne stvari: nobene grče ne sme biti na tem delu! Nato sem ta konček prebezglal, to je, s kakim klinčkom spravil stržen iz srede, naredil še drug dovolj močen evek, ki se je prilegal luknji in ga na debelejšem konci tako zarezal, da ga ni bilo moči poriniti skozi in skozi — pa je bila puška popolnoma izdelana. Kar dva papirnata zamaška sem zatlačil na obeh koncih vánjo, naslonil jo na prsi in evek porinil, pa je odletel zamašek na nasprotnem konci prav pod strop in še mnogo dljé, da sem ga komaj poiskal — stisnjeni zrak v puški ga je namreč pognal s tako silo. In kako je počilo? Saj veste, da ni bilo brez nič, če me je oče poslal iz sobe na vrt, češ, da ga ne oglušim ali celó obstrelim. Pa je res daleč nesla ta puška! Kadar se mi je posebno posrečilo, pritrkljal se mi je izstreljeni zamašek s strehe pod noge. To so bile vesele urice, to!

Nekoč bi me bila pa puška kmalu pripravila v nesrečo. Kakor mi je bilo ukazano, streljal sem pred hišo na vrtu. Moj brat Tomaž je pa gledal prav tačas z materinega naročja skozi okno. Pa sem pomeril proti njemu, ustrelil in —

cenk! komaj da nisem razdrobil šipe. Dobro, da sem bil dosti daleč in nisem prestrelil okna. Presneto, kdo bi bil potem zacelil okno? Jaz vže ne!

— Dovolj si se vže nastreljal, le brž v sobo! — poklical me je iz vrta oče, katerega sem se tako prestrašil s svojim nesrečnim strelom, da se je zbodel v prst.

Kaj sem hotel? Pod pazduho sem stisnil puško in šel počasi v hišo, a nikakor tako ponosno, kakor bi se spodobilo vojaku s puško. Kaj pomaga puška, če pa ni poguma? Potem sem moral očetu šivanke vdevati, ali povem vam, misli so mi bile pa še vedno pri puški.

Zvečera — péko smo imeli tisti dan — pa sam nisem vedel, kam bi skril puško. Zakaj vse se mi je tako dozdevalo, da je je oče vže do grla sit in da bi jo morda še v peč vrgel, če bi jo pustil jaz na kakem očitnem kraju. Pa sem bil zvit in pretkan, kadar mi je šlo za kako ljubo mi stvar: prav na skrivnem sem vtaknil po večerji puško za peč in šel brez skrbi leč, češ, tam je ne najde nihče.

Posrečilo se mi je, nihče mi je ni vzel. Toda: človek obrača, Bog pa obrne, prevroče je bilo za pečjo, ker je prejšnji dan gorela gromada v nji. Moja puška se je preveč posušila in — póčila, pa ne tako kakor takrat, kadar sem jo jaz izprožil, ampak preklala se je — tako je póčila. Kar za nobeno rabo ni bila več, ker ni držala zraka — ej, škoda!

Pa saj sem imel še pipec, bezeg je tudi še rastel, kmalu sem imel novo puško, in še boljša je bila od prve. Samó to vam moram povedati, da sem jo delal od jutra do póludne — i, puška se ne naredi, kakor bi k višku pogledal.

Verujte mi, pipec je zmiraj dober, Bog, da ga kdo ima! Jej, jej, to so pele vzpomladi piščalke po naši vasi! Tisto je bila sicer vže stara pravica Brinarjevega Matevža, da se je prvi ponašal s piščalko, ki je piskala na obeh koncih na jednom debelo, na drugem tanjšo — a Matevž je delal vrbove piščalke vže dvajset let! Kar nas je bilo manjših piskačev, kajpada nismo delali takih, toda zato smo jih imeli po več. Po štiri hkrati sem si zamašil v usta, in vsaka je imela drugačen glas — kaj si mislite, pa vse narejene z mojim pipecem! E, ne zna vsak majiti vrbovih šibic, ne, pa tudi vsak pipec ni za to, da bi ž njim naredil tak pilek, ki daje pravi glas! A moj je bil kakor nalašč ustvarjen za piščalke.

Sedaj vam pa zastavim kar sredi pripovedovanja kratko zastavico:

„Šilo bodilo
Po hosti hodilo,
Ni pilo ne jelo,
Pa vender živelo.“

Veste, kaj je to? No, kar recite „kostanjeva ježica,“ pa ste prav odgovorili. Hm, hm v kostanjevi ježici so po navadi trije kostanji, a kostanj vam ugaja, kaj?

Ej, meni je tudi, da nikoli tega, s pipecem sem ga pa lupil. Na vseh svetnikov dan so ga pri nas vsako leto skuhali ali pa kupili, ne vem, zakaj, toda tako se je godilo in hvala Bogu, da je bilo tako. Sv. Miklavž ga je tudi vselej kaj nasul v nastavljeno skledo, kaj bi bil jaz siromak počel, da nisem imel svojega pipeca? Nož bi si bil moral izprostiti na posodo, a take dni ga je vsak rabil sam, in naj bi ga bil tudi dobil, kak kostanjček bi bilo treba vender dati posojevalcu — tako pa ni bilo nobene sitnosti. Pri peči na gorkem sem sedel in lupil sladki

kostanj, oče pa je kadil tudi le-tam pipo: ne vem, kdo izmej naju je bil zadovoljnejši. Jaz bi vže ne bil menjal z nikomer. Pač mi je bila vŕŕeč očetova pipa, iz katere so se vzdigovali tisti lepi modri dimnati kolobarčki, ali kostanj nalupljen z lastnim pipecem in naložen v kôpe vrh kapice moje — to, to!

Pa ŕe pri drugih stvarih mi je storil moj pipec marsikako uslugo. Kadar so pri nas jablane dobro obrodile, jedli smo večkrat jabolčni močnik.

— Ivan, ti najbolj utegneŕ, — velela mi je kak dan mati, — pripravi se in natrebi jabolk za močnik. — Prav rad sem ubogal, saj sem vedel, da jih smem jesti, kolikor se mi jih poljubi. Pa sem res začetkoma nesel več koŕčkov v usta, kakor jih pa zmetal v skledo. Pozneje seveda mi je bilo bolj sklede skrb, ker se je vže mudilo. Glej, glej, nekateri bi radi dejali, da sem se jabolk vže preobjedel — i, no recite, kar hočete, jaz samo to povdarjam, da sem proti koncu malokateri krheljček ugriznil.

Oj, kaj bi vam ŕe lahko povedal o svojem prvem pipci, da ga nisem izgubil in sicer sedaj drugi pot — za vedno. Kar sam sebi nisem prav verojel, ko mi je mahala vrstica od hlačnega robú brez pipeca. Čisto nič nisem vedel, kje bi se mi bil odtrgal. Ni ga bilo, pa ga ni bilo nikjer — nikoli več ga nisem videl, jej, pa tako dobra roba! Tega se pač ŕe spominjam, da sem dan poprej, predno sem ga pogreŕil, iskal leŕnikov po senoŕetih in se prerival skozi gosto grmovje. Menim, da se ne motim, če sodim, da je obležal pođ kako lesko. Pa ni čuda, če ga ni mogla obdržati ne posebno močna vrstica, saj mi je grmovje strgalo tudi srajco in telovnik, da sem bil tak, kakor bi se bil z vetrom tepel! In kakor se nisem domislil, kje je dobil srajčni rokav posamezne rane, tako mi je bilo tudi neznano, kje naj iščem pipeca.

Jojmine, neznansko nerodno se mi je zdelo, ko nisem imel več pipeca. To bi bil rad prerezal, óno odrezał — toda s čim? Resnično je: kar je človek vže kdaj imel, to desetkrat teže pogreŕa, kakor óno, kar si samó želi, a ŕe ni bilo njegovo.

A sedaj moje pripovedovanje o prvem pipci?

„Ta pesen je preč,
Ne znamo je več;
Če hoč' mo zapéti,
Mor' mo drugo začéti.“

Ni drugače, o drugih pipeih bi mi bilo treba pisati, zakaj prvi je samó ŕe na vozi mojih spominov, toda tega ne storim, ker o njih ne vem Bog znaj kaj posebnega.

Za prvim pipecem sem izgubil ŕe marsikateri drugi, a brez pipeca ŕe danes nisem. Toda le-tá se nikakor ne more kosati s teboj, nepozabni mi prvi. Kako si bil ti oster, ej, to je bilo jeklo, da se pravi, a ta — no, sreča, da ne reŕem drugega z njim kakor papir. Pa ta nepridiprav me je stal celó ŕtiri krajcarje, da-si se je včasih dobil za tri novčiče najboljŕi pipec! Nobene tvojih izvrstnih lastnostij nima, vender ga imam, ker me vedno spominja tebe prvega pipeca — spremljevalca mojih zlatih dnij. — Kaj bi ŕe, časi niso več taki, kakerŕni so bili, pipci pa tudi ne! Če me kdaj razgádi, pa si kupim noŕiček, ki bode vreden pol naročja pipecev, le zapómnite si, pol naročja pipeev!

Kajtimar.

Pipček in Pepček.

(Prosto po nemškem I. R.)

Bila sta dva vrabca, katera sta se ugnezdila v neko, vže malo ne vso podrto kočo in si ondù napravila prijetno bivališče. Živela sta veselo in brezskrbno. Dedek je vsako jutro vže zgodaj vzletel iskat živeža in tudi svoji ženki prinesel marsikako zrnce.

Nekoč pa je bil poseben vrišč in čivkanje na strehi. V gnezdu sta ležala dva ljubka vrabčeka. Veselo so prihajali sosedje pozdravljat mlada vrabčiča, a starima čestitat.

Sedaj še le je dedek jel pridno nabirat zrnca — takó, da živeža ni nikoli nedostajalo. Vsako jutro na vse zgodaj je šel pridno na delo, dobro vedoč, da mladi zarod ne sme trpeti lakote.

A zdajci je prišla še druga skrb. Misлити sta morala, kako njiju mladiča vzgojiti — skratka — trudila sta se iz njiju narediti prava junaka, kakeršnih je malo kje. Po strehi sta ju učila skakati ter vzletavati. Gladila sta jima pot v bodoče življenje. In kako sta bila stara ponosna na svoja ljubčeka! Jednega, z belo liso pod vratom, imenovala sta Pipčeka, ónega družega pa Pepčeka. Obá sta bila res lepa, — ponos vsem vrabcem v okolici.

Ali kakor je vedno pri otrocih, ako jih roditelji preveč omehkužijo, da postanejo ošabni, tako je bilo tudi z našim Pipčekom in Pepčekom.

Ko sta vzrastla toliko, da sta se jela zavedati, vže sta se oholo in prevzetno vedla proti drugim vrabcem. Dobri roditelji so iz začetka radi potrpeeli vse. Mislili so si, da jima to preide, ko nekoliko odrasteta in pametnejša postaneta, ali zeló so se varali.

Nekoliko proč od njihovega stanovanja je bival trgovec s ptiči. Pipček in Pepček sta po večkrat hodila pod njegovo okno ogledavat lepo barvane ptičke, ki so skaketali v zeló lepih kletkah. Kakó prijetno jim mora biti tù, mislila sta si in zavidno sta jih gledala. Nepopisna želja se ju polasti do takega prijetnega življenja. Ali kako do tega priti, ko nimata tako lepega perja; saj ju ptičar še hotel ne bi, če bi se mu sama ponudila.

Premišlujeta in premišlujeta, a nikakor ne uganeta prave kako in kje bi dobila pisano perje. Žalostna sta in pobita, da se jima niti jesti niti piti ne poljubi.

Nekoč prileti po naključji Pepček na okno sosedu slikarja in vidi ondù na mizi vse polno različnih barv. Takój mu šine misel v glavo, kaj, če bi se ne dalo s tem barvilom perje pobarvati? — — — Hitro vzleti to veselo novico naznanit svojemu bratu — Pipčeku. Obá se vrneta zopet na isto okno, in ker slikarja ni bilo doma, smuk! sta hitro v njegovi izbi. Ondù dobita v velikem prstenem loncu nekoliko vode, hitro si zmočita perje in hajdi v barvo! Ko sta si takó perje dobro pobarvala — vzletita na solnee. Ali komaj sta prišla iz sobe, ker voda in barva jima je perje tako vkupe sprijela, da skoraj nista mogla naprej, — nu z velikim naporom je vender nekako šlo.

Prevesela o tej novi iznajdbi, izprehajala sta se po solnei ter občudovala drug družega.

Sedaj jima je bila izpolnjena želja. Tako srečna nista bila še nikoli v svojem življenji, kakor danes. Mislila sta si: sedaj sva pa še mnogo lepša od ónih ptičev pri ptičarji. Sedaj bođe naju izvestno vzela, ako se mu le pokaževa ter naju v najlepšo kletko dejal. Takó sta si slikala bodoče svoje življenje.

Ko sta se vže do dobrega posušila, letita zopet pod ptičarjevo okno. Ptičar misleč, da sta to ptiča zeló redke vrste, skuša ju ujeti, in to mu pač ni bilo težavno, ker Pipček in Pepček mu kar sama skočita na ramo. Ptičar ves vesel, nese ju v najlepšo kletko. Oj kako zadovoljna sta sedaj bila v tem novem domu. Kako lepó se je vse blestelo, kakor bi bilo vse od samega suhega zlata. Polno koritce sta imela najboljše hrane in tudi vode jima ni nedostajalo. In sedaj, sedaj še le se je vzbudil v njiju pravi ponos. Mogočno sta se vedla nasproti drugim ptičem, češ, saj nima nobeden od vas take kletke, kakeršno imava midva. Takó sta po ves dan preživela sama s sebjó zadovoljna.

Stara dva sta ju povsod vže iskala, ali zamán! dobiti ju nista mogla. Po ves dan sta letala od strehe do strehe, od drevesa na drevo, ali nikjer ju ni bilo. Še jokati nista mogla od velike britkosti.

Pipček in Pepček pa se v svojem veselji in lehkomiselnosti nista niti jedenkrat spomnila svojih skrbnih roditeljev. Brezbrižno sta skaketala v kletki od paličice na paličico. Nù, saj jima je bilo pa tudi res prijetno. Ni jima bilo treba skrbeti za hrano, niti za prijetno stanovanje. Tudi vročine ni jima bilo treba prebijati.

Prišla je noč. Naša dva begunca se stisneta vsak v svoj kotiček, vtakneta drobni glavici pod peroti ter mirno zaspita. Hitro jima je minula noč, in napočilo je jutro. Ko se vzbudita, sijalo je solnee vže takó ljubeznivo skozi okna. Bada bi bila še malo pospančkala, ko bi ju petje drugih pridnejših ptičkov ne bilo vzdramilo. Sram ju je bilo, da sta tako dolgo spala, ali kaj, — mislila sta si — sedaj sva toliko, kakor nobeden vas drugih in nama ne sme nihče kaj očitati.

Navadno sta se hodila kopat vsako jutro v bližnji potok. Ali glej! kako prijetno. Danes jima ni bilo treba k potoku: v lepi skudelici je stala srebrno čista voda pred njima. Hitro smukneta v vodo, da si oživita zaspane ude, ter veselo frfotata po vodi. Ali kaj se jima zgodi? . . . Z velikim strahom se gledata in oj neznosno! Ista barva, s katero sta si pobarvala včeraj svoje perje, razmočila se je v vodi in sedaj se jima je zopet pokazala njiju prejšnja stara odeja, — bila sta zopet ista, kakor poprej. — To je bilo grôzno! — — —

Ko drugi plemeniti ptiči to prevaro zagledajo, razgádijo se, prileté na kletko ter ju začnó kljevati, in poditi iz jednega kota v drugi takó dolgo, da se končno vsa onemogla in utrujena zgrudita v kot. Ptičar pa, kateremu se je čuden dozdeval ta vriš, priteče hitro h kletki in kaj vidi? Namestu istih lepih ptičev, katera je včeraj dejal v kletko — bila sta dva prav navadna vrabca. Ujezén ob tej surovosti vrabcev, prime Pipčeka in Pepčeka ter ju zažene skozi vrata v cestni prah.

Ondù sta poginila brez vse pomoči.

Pómnite torej otroci: Vsak ostani pri tem, kar mu je Bog dal, da se mu ne zgodí kaj takega, kakor našima — Pipčeku in Pepčeku.

Slutnja.

Ked se taja, mègla zginja
Svòd nebésni modro sínja;
Slutnja tiha
Dušo mráčno mi razžárja:
Skóraj, skóraj
Vzide lepših dnij mi zárja.

V dóme sènčnatih gozdíčov
Vráčajo se zbòri ptíčov
Iz tujine;
Po vrtéh pa mlado cvétje
S prvim vónjem
Vabi v dèžel mladolétje.

Oj le pridi, oj le pridi,
S cvetjem, petjem zòrna vzidi
Vzpómrad nova!
Na stežáje okna, vrata
Ti odslonim —
Pridi, pridi, vzpómrad zlata!

Jos. Volc.

Deček in lastovka.

Deček.

Torej sèmkaj lahkokrile
 Lastovke ste nanosile
 Gnezdo za svoj mladi rôd.
 Gor nad naša šolska vrata,
 Kamor deske naš so ata
 V miren vam pribili kôt.

Rade imate mladiče,
 Pridno nosite črviče,
 Da ne védo, kaj je glad;
 Le nosíte, mi pa vémo,
 Da motiti vas ne smémo,
 Čisto varen vaš je grad.

Lastovka.

V šolo, deček, zvon te vábi,
 Čas učenja dobro rábi,
 Pridno uči vsak se dan!

Učeniki neprestáno
 Vam drobijo dušno hráno,
 Slušaj miren in skrbán!

Fr. Krek.

Pri babici.

Mnoga, premnoga opravila mi niso dopuščala, da bi bil pretečeno leto kakor po navadi obiskal svojo dobro babico. Druga leta sem to storil také-le: Izbral sem si o počitnicah dobrih štirinajst dnij in se odpotil tjà gori na Gorenjsko, kjer sem v dédni hiši poleg svoje mile babice preživel dokaj ugodnih trenutkov. Saj je pa tudi v poznem poletji kaj ugodno bivati tamkaj, kjer se Sava in Sora stekati, kjer se ti razveseljuje okó pri prijaznem razgledu na bližnje hòlmce in strme, ponosne goré, ki se vzdigajo tam zádad v daljavi. Ugodnih izprehodov je bilo dovolj, dobrih prijateljev dovolj in pri vsem tem sem imel tudi svojo milo babico, katero sem ljubil nad vse in vedno z veseljem poslušal njeno priprosto, národno govorico. Ženica dobra kot dober dan. Leta — nosi jih vže dva in osemdeset na hrbtu — niso mogla uničiti njene vesele, živahne nravi. Pač je sirota vže precej vkupe zlezla, pač ji je čas izoral globoke brazde na ljubeznivem licu, pač so se ji lasjé vsi vže posrebrnili, ali ona je ostala vesela in delavna kot je bila nekđaj.

Pretečeno leto sem toraj zakásnil obiskati o počitnicah babico, vender mi ni uteklo, da bi, sicer pozno, vender saj na nekoliko trenutkov ne prišel k njej. Tisti dan pred vsemi Svetimi sem se pripeljal v belo Ljubljano, a od ondot odpeljala sva se z bratom popóludne na Gorenjsko. Oj pusto jesensko popóludne, prav primerno žalosti, v katero se je zavilo takrat vse, po mestu in vaséh. Ljudje so hiteli kar v tolpah z venci in svečicami na pokopališče, po gorah so se vlekle goste megle in dežek je počasi rosikal. Ni čudno, da sem se tudi jaz spominal milih pokojnikov, saj sem jih imel dovolj in zato mi je tudi vožnja bila kratka, in še prej, nego sem si mislil, ustavil se je zopet vlak, kjer mi je bilo izstopiti. Najprej sem krenil k teti, katera mi je bila bližja, ker babica stanuje skoraj pol ure od železnice. To mi se je teta čudila. Nadejala se me ni z bratom niti najmanje in zato ni čudno, da mi je postregla z vsem, kar je imela. Mastna klobasica bila je kar najedenkrat skuhana, kozarček vina in večerja je bila gotova. Čas je v prijetnem pogovoru potekel hitro in bila je vže temna noč, ko sva se z bratom odpotila k

babici. Zvonovi so zvonili po župnih in podružničnih cerkvah milo in otožno in opominjali pobožni narod, da se spomni svojih pokojnih. In res! ni je tega večera ondù hiše, kjer bi ne zmolili vse tri dele rožnega venca in pa še mnogo drugih molitev za verne duše, češ: Pokoj večni, daj jim Gospod, in večna luč naj jim sveti!

Ko sva se vže približala vasi, kjer stanuje babica, ugibala sva z bratom, bodeva li še videla v hiši luč, ali nè. Vender ni je več bilo. Vlegli so se vže k počitku. Ni bilo toraj drugače, nego potrkati na okno.

— Kdo je božji? — oglasil se je v sobi strije.

— Domači — odgovoril sem jaz veselo in ni bilo treba dolgo čakati, ker so se za nekoliko trenutkov vže vrata odprla in pred nama je stal strije, moj dobri strije Lovrevec.

— Pa zdaj-lé prideta, kdo bi si mislil? dejal je in nama stiskal veselo roké.

— Nù, da sta le tukaj, da sta le tukaj. Mislil sem, Janko, da te letos ne bodem videl, pa si vender mož beseda. Poglej no človek, ko bi saj kaj vedeli, bi se bilo kaj pripravilo — hitel je kar neprestano in naju gledal od pete do glave.

Nù, v tem so vže vrata od stranske sobe zaškripala, a na vratih se je pokazala babica. — Saj sem dejala, da je nekaj! Prav vlegla sem se in molila. Začula sem nekaj znan glas in takój sem si mislila: ti si! Vender nisem hotela prav verovati. Nù, pa si prišel in prav je takó. Želela sem te vže videti. —

— Pozdravljeni, babica. Kako ste, živi in zdravi?

— Ej prav taka je; kako pa ti? —

— Dobro, le mnogo opravila, mnogo opravila. —

— To je dobro, se vsaj ne dolgočasiš. In pa, kjer je dela dosti, tam skušnjavec ne more blizu. Kaj vama pa bodedo zdaj dali? Malo ne bi škodilo — — —

— Prav nič, prav nič, babica, midva sva vže večerjala in ne potrebujeva ničesar, kar doli sedite, da se kaj porazgovorimo. —

Vender ni tako lahko babice pregovoriti. Dobra žena precej misli Bog vé na kako zamero, če ni precej nekaj na mizi. Po dolgem pregovarjanji se je vender potolažila, da-si ji nisem mogel zabraniti, da bi ne bila šla gori pod streho po nekoliko rdečih jabolk, katere je postavila tjà pred naju. Ni mi bilo zánje, vesel sem bil, da sem pri babici.

Pripovedovanja je bilo obilo, saj se nismo videli vže več kot jedno leto. Strije, priprosta, vender plemenita duša, on je bolj molčal, le sedel je k meni in bratu ter rajú gledal z odprtimi ustnicami. Poznam ga dobro; gostobeseden ni, neroden tudi dovèlj, vender dober, preveč dober. Tega človeka ni, kateremu bi on kedàj rekel samo jedno žal besedio. Zato je pa babica več govorila. Pripovedovala je, kako je bila na domačem pokopališči in okrasila dedekov in strijčev grob. Kar lepo ju je bilo videti. Natrgala je doma polno perišče „roženkravta,“ kateri vedno poganja na njenih oknih, vzela belih jesenskih cvetie, katere cvetó v vrtu pred hišo in iz vsega tega sestavila na grobu veliko srce, katerega je potem še s svečicami olepšala.

— Naj bode — dejala je — naj vedó naši pokojniki, da se jih še spominjamo. Vidimo se tako skoraj gori nad zvezdami, upam trdno. Ona sta se vže osvobodila posvetnega trpljenja, mi pa še nè. Ej, prav nič jim gori ne manjka. Vsega imajo dovèlj.

Tako je govorila babica, jaz sem se pa spomnil svojega dedeka, katerega vže dolgo krije zelena ruša. Bil sem še deček v prvih šolah, ko je prihajal v Novo mesto s kolovrati na sejme. Vsakega sejma sem se njega najbolj veselil, vender včasih tudi zamán, ker je prihajal le na večje sejme zaradi prevelike daljave. Bil je tudi dober možiček in nisem takrat mislil, da ga bode babica za toliko let preživela. Večkrat je prinesel s seboj jabolok, a po zimi suhih češpelj in krhljev, s katerimi sem si tako rad posladkal razvajeni želodček. In pri odhodu mi je ostala v roki vselej najmanje po jedna svetla dvajsetica, včasih, ko je bila dobra kupčija, tudi po več in to ni kar si bodi. Vender, ko sem bil še v mestu, legel je dedek v grob, ker ga je mučila dolgo časa huda naduha, dokler ga ni naposled zadušila. Pokojni strije France je bil pa siromak, da nikoli tega. V svoji mladosti je bil korenjak, da mu ga ni bilo niti v deveti župnji ravnega. Francetov Francé je bil mladeneč, da je kaj, zato so ga pa tudi k vojakom vzeli. Ali v njegovo nesrečo. Konj ga je vrgel raz sebe in od tedaj ni bil več zdrav. Lotila se ga je božjast, govoriti ni več mogel, kakor govorimo mi, nego komaj razumljivo je stokal a udje so mu bili tako slabi, da se je le na palico opiraje in se držeč za steno naprej pomikal. Kako sem pač večkrat želel, da bi ga ljubi Bog poklical k sebi in tako rešil njegovega trpljenja, ali vender se je mučil tako skoraj celih dvajset let in si izvestno s svojim trpljenjem zaslužil nebesa. Teh dveh pokojnikov smo se z babico živo spominjali in si o njiju pripovedovali, da je čas naglo potekal in dospél naposled res vže zadnji čas, da se spravimo k počitku.

Vselej sem se veselil, kako bodem prenočil pri babici. Postelj ni bilo ravno na izbiro, saj bi ne bilo niti prostora zánje. Saj je starikava peč zavzemala malo ne četrtino sobe in gori nad zapeček se je navadno spravil strije Lovreneec, če ga ni pretekel moj bratranec, razposajeni Jože. Lepa, bela javorova miza je vzela tudi precej prostora, v kotu je bilo razpelo, pod razpelom velika podoba sv. Roka z ranjeno nogo in popotno palico, kateri je priromal iz cerkve v hišo moje babice, ko so se v lični vaški cerkviči prečiste Device Marije delali novi žrtveniki. Moj ded je bil vaški veljak in je mnogo pripomogel, da so se napravili žrtveniki, zato je pa tudi dobil sv. Roka, kateri se je čuval v hiši, da-si vže star in na pol trohljiv, vender kot najdražja svetinja. Okoli in okoli stene so se razprostirale bele klopi; da so bile vedno čiste, skrbela je vže babica, a poleg njih je stala in še stoji mizarska mizica, kjer je moj dedek tako spretno izrezoval kolovrate in vretena, da so vsi najraje pri njem kupovali. Na drugi strani je lepa omara, na nji križ pod steklom, razno posodje in blagoslovljena sveča. Iz vsega tega se vidi, da postelja prav za prav res nima prostora v hiši. Nù, nič zato!

Kakor takrat, ko sem prihajal še na počitnice k babici, tako je tudi ta večer prinesel moj strije na mojo izrečno željo nekoliko naramnih košev lepo dišečega sená, razprostrle so se čezenj snežno bele rjuhe in spalo se je takó, da nikoli tega. Jaz se na taki postelji najbolje počutim. Pa če te še babica in tako dobra babica, kakeršno imam jaz, spravi v posteljo in potem prekriža s svojim nagubanim palcem, kdo ne bi spal dobro?! In spal sem tudi, dokler me niso zjutranji zvonovi prebudili, kateri so zopet zvonili k molitvi za pokojnike, a meni se je bilo poslavljati od babice in dragih sorodnikov. Kdo vé, če jo bodem še kedaj videl?

Janko Barle.

Gospod Filaj.

aj vam povem dve tri o gospodu Filaju. — Bilo je nekako prva leta mojega bivanja v glavnem mestu. Ko sem zvršil svoja opravila, šel sem navadno nekoliko na izprehod iz mesta. Bila je baš jesen. V zraku se je čulo frfotanje ptičie, katere so se selile na jug, veter je popihaval in se poigralval z listjem, katerega je bilo vže vse polhno po cesti in bilo je nekako hladno, da-si je solnce še precej visoko stalo na nekoliko naoblačenem nebu. Stopil sem v bližnjo gostilnico, da si malo odpočijem.

Nisem sedel dolgo sam. Za menój je vstopil v sobo novo gost. Bil je vže precej star, a vender se je držal še precej ravno in po konci. Brado je imel onáko kozlovsko, kakor jo nosijo Francozi in Lahi. Lasjé, ki še niso bili sivi, bili so mu skrbno počesani, a lice mu je bilo zagorelo, da-si ni bilo ravno ne vem kako nagubančeno. Bilo je nekaj prijaznega in prikupljivega na tem lici, da-si ne vem kaj. Gospod me je prijazno pozdravil in vprašal, ako sme prisesti k moji mizi. Jaz sem bil tega seveda zeló vesel, ker me je gospod jako zanimal. Bil je, kakor mi je pripovedoval, uradnik pri rudokopih in sedáj je sè svojo pokojnino mirno užival dobro zasluženi počitek starih let. Pripovedoval mi je lep košček svojega življenja. Marsikdaj mu je vže šla zeló trda, ali zaupanje v pomoč božjo in pa trdna volja sta premagali vse. In kaj ne bi!

Postala sva prijatelja z gospodom precej ónega popóludne, ko sva se sešla v gostilnici. Od zdaj sva se večkrat shajala in se obiskavala v najinih stanovanjih. Bilo mi je takó nekako ugodno občevati s tem starčkom, kateri je tako počasi in resno govoril. Večkrat, kadar mi je hotel povedati kaj važnega, prijel me je za roko, sklonil se k meni in mi povedal v debelem, počasnem glasu, a potlej se zadovoljno pogladil po óni svoji šilasti bradi. Oko mu je pri takih prilikah, rekel bi, sijalo nekako ljubeznivo.

Moram vam povedati dogodbico iz njegovih mladih let, katera bodi za vzgled vsem ónim nagajivcem, kateri se šole tako bojé in povsod raje gredó nego li v šolo. Pripovedoval mi jo je pri neki priliki gospod Filaj sam.

— Moji roditelji — dejal je — stanovali so v glavnem mestu. Naša hišica je stala ne daleč od ónega velikega poslopja, kamor hodijo óni dijaki, ki se učé vže latinsko, grško in druge take modre stvari. Jaz sem se kot mal deček mnogokrat igral pred hišo in videl vse óne odrasle gospode, kateri so hodili vsakega dne po večkrat onód mimo naše hiše s celim bremenom debelih in drobnih knjig pod pazduho. Imel sem mnogo veselja z ónimi gospodi. Poznal sem vže po lici malo ne vse in večkrat me je kateri izmej njih prijel za lasé ali pa za brado, nasmijal se mi in dejal:

— Nù, si li kaj priden, ti mali poníglavec, ti? — Jaz sem vselej povasil glavo ter molčal, ker na tako vprašanje vender nisem mogel dati primerne odgovora. Če sem priden ali nè, to bi mogla povedati najbolje le moja dobra mati. Nekoč sem se pa vender ojunáčil in prosil óne gospode, rekoč: „Vzemite me vender jedenkrat sè sebòj v óno veliko hišo, kamor hodite vi, videli bodete, da bodem prav prav priden!“

— Le počakaj, jedenkrat te vže vzamemo! — dejali so óni gospodje. Vender ta jedenkrat je trajal predolgo. Gospodje so hodili mimo naše hiše kakor po navadi

in jaz sem jih prosil, da bi me vzeli sè seboj, ali zamán! ker me sè sebój vender le niso vzeli. Meni je bilo tega vže preveč, pa sem si mislil: dobro, če me neče nobeden odpeljati tjà, pojdem pa sam, saj sem vže dosti velik in v šolo bi tudi vže rad hodil. Kakor sem sklenil, tako sem tudi storil.

V naši hiši je stanovala stara teta, sestra moje dobre matere. Ljubili smo jo vsi, ker je znala pripovedovati lepe pripovedke in mnogo drugih mičnih stvari. A bila je tudi jako pobožna. Kadar je le utegnila — nù in utegnila je vselej, ker je bila za delo vže prestara — vzela je iz svoje omare debelo, lepo vezano molitveno knjigo, v kateri so bile tiskane vsakovrstne molitve z velikimi, različnimi črkami. Jaz sem razločeval vsako črko vže od peči, a stara teta si je morala oči vender oborožiti z naočniki. „Ne čudite se,“ dejala nam je „starost je slabost.“ Kadar pa ni čitala na knjigo, premikala je pri peči debele jagode na molku in pobožno šepetala. Taka je bila moja teta.

Ona njena molitvena knjiga me je kaj mikala. Ko bi le ono knjigo imel, mislil sem si, potem bi pa vže smel v šolo, tjà, kamor hodijo óni gospodje. Vender, kako dobiti knjigo, — teta jo je čuvalo kakor največji zaklad. Nekega popóludne se mi je pa vender sreča pokazala. Teta je odšla obiskat staro znanko a ključek je ostal slučajno v omari, in jaz — smuk v sobo, obrni ključek in molitvena knjiga, katera je ležala vedno v posebnem predalčku, bila je v mojih rokah. Časa nisem smel izgubljovati, ker bi utegnila videti mati in potlej, kdo vé, kaj bi bilo. Nego hajd! hitro klobuček na glavo, smuk v vežo, iz veže na ulico proti ónemu velikemu poslopju.

To je bilo veselje, to je bil ponos; ko sem korakal po ulici s tetino molitveno knjigo. Imel sem je kaj nositi, ker je bila res obila in okrašena z velikimi železnimi in pozlačenimi zaponami, katere so se tako lepo podale krvavo rdeči obrezi.

Do šole ni bilo daleč. Res, da me je malo zazeblo pri srci, ko sem stopil na šolski prag in ugledal óna velikanska vrata, a potolažil sem se zopet. hitro in hajdi po kamenitih stolbah, gori, gori, dokler ne pridem tako visoko, da se ni več moglo dalje. Bil sem pri vratih. Poslušal sem malo in slišal notri govoriti. Ahà, mislil sem si, tukaj-le bode ta šola! Trk, trk, — potrkal sem; notri se je nekdo oglasil. Odprl sem vrata in ponosno stopil v sobo. Nisem se motil, ker ondù so sedeli v dolgih klopéh ravno tisti gospodje, kateri so hodili vsakega dne mimo naše hiše, a spredaj je bil še nekak starejši gospod, modrega, rešnega lica z naočniki na očeh. Vseh oči so se obrnile v mene in mojo molitveno knjigo ter oběna veselost je zavladała v šoli. Oni stari gospod z naočniki se je oglasil prvi:

— Nù, kaj bi pa ti rad, máliček? Kaj bi rad, govóri! —

Zdaj le bode kar bode, mislil sem si, le junaško se odreži.

— V šolo bi rad hodil, v šolo. Gospodje tam-le v klopeh so mi večkrat obljubili, da me bodo sè seboj vzeli in jaz sem jih prosil in prosil, ali vender vse zamán. Ker me óni nečejo sè sebój vzeti, pojdem pa sam, mislil sem si, vzal knjigo in evo me zdaj tukaj, da se tudi jaz kaj naučim. —

Gospodje v klopéh so se glasno smijali in gospod z naočniki pa tudi, potem je pa dejal:

— Nù, nù, máliček, vidiš to je lepó od tebe, da bi rad hodil v šolo, vidim, da si priden otrok. Vender vidiš, zdaj si še majhen, premajhen za to šolo. Le

poglej óne gospode tam, kako so veliki! Oni so bili tudi nekoč taki, kakeršen si ti zdaj, pa so potem hodili v šole od leta do leta, dokler niso prišli semkaj v osmo šolo. Tako prideš tudi ti, le priden bodi, kakor si zdaj.

To mi je rekel gospod z naočniki, potem je pa segel v žep in mi dal nekaj novega, okroglega. Bila je nova desetica; a jeden od ónih gospodov v klopéh me je prijel za roko in me odpeljal zopet doli po stolbah na ulico. Jaz sem prav ponosno stopal domóv in pripovedoval, da sem bil v šoli. Teta je sicer nekaj godrnjala zaradi svojega molitvenika, vender, ko je videla, da ga jej nisem prav nič pokvaril, odpustila mi je zopet. O jaz sem pa počakal še nekaj let, dokler nisem naposled tudi jaz hodil v šolo, kakor so hodili oni gospodje in tudi jaz nosil knjige pod pazduho.

Tako je pripovedoval gospod Filaj a vi otroci si to pripovedčico dobro zapómnite in radi hodite v šolo, ker se ondù učite mnogo lepih in prekoristnih stvari, katere vam bodo v poznejšem življenji mnogo mnogo koristile.

Vidite, tak je bil ta gospod Filaj. Da-si star, bil je vender vedno vesel in zadovoljen. Po večkrat je prišel k meni in ko sem jaz zaigral na harmonij bodi si katero koli naših lepih národnih pesen, takrat je postal starček zopet mlad in je pel z menój, da-si ne več z ónim mladinskim glasom kakor nekdej, vender krepko, da se je razlegalo po vsi sobi. Vidite, otroci, štiri in sedemdeset let nosi vže gospod Filaj na svojem hrbtu a vender je še vedno vesel in za kaj bi ne bil, ker ima dobro vest. Dokler je mogel, delal je in si služil pošteno svoj vsakdanji kruhek, a zdaj ko več ne more, pa mirno uživa sad svojega delovanja. Zna se, dolgo več ne bode a vender mu želim še mnogo mnogo veselih in zadovoljnih dni. Bog ga živi! —

Janko Barlè.

Listje in cvetje.

Umrla je pretečenega meseca občè spoštovana, blaga gospa

Marija Koslerjeva,

roj. Rudeževa v 64. letu svoje dôbe. Pokojnica je bila supruga graščaka in pivovarja Ivana Koslerja starejšega in sestra umrlega rodoljuba Karola Rudeža. Znana je bila občè kot velika dobrotnica ubožcem in sirotam ter je bila tudi ves čas zvesta naročnica in prijateljica našemu „Vrteu.“ Bodi jej torej blag spomin ohranen tudi v našem listu, naj počiva v miru!

Uganke.

Priobèil Al. K. Sezún.)

- 1) Kateri dan je v župni cerkvi najsvetlejšè?
- 2) Katere sveče ne goré o svečnici?
- 3) Kateri dan je najneusmiljenejši v letu?
- 4) Kateri zobjé ne drže nič, ne grizó nič, samó trgajo?
- 5) Kdo brusi brez brusa in osle?
- 6) Kdo prede brez kolovrata?
- 7) Če pride, ne pride; če ne pride, pa pride?
- 8) Se vrti pa ne živi, veter vsaki nam naznani, vidimo ga letos — lani. Kdo je to?

(Odgonetke ugank v prih. listu.)

V kletki meni pòje ptič.

V kletki meni pòje ptič,
Lepi ptič moj némanič.
Drugega prinesel ní,
Kakor pérje in kostí —
Kletko sem mu dàl,
Zrnja sam nabràl,
Vòde pit mu nosim,
Kruha v hrano trosim,
Da je vže obilen ptič,
Ptič moj némanič.
Hočem ga imeti sam
In nikomur ga ne dam;
Ní zastónj, ní za denár,
Ki sosedov je kravár
Včera j zánj mi ga dajál,
Pòtlej pa se ž njim igrál,
Sosed ga zapazil,
S šibo ga oplazil,
Vzel mu vse, da némanič
Tak je zdaj, ko v kletki ptič.

Modést.

Rešitev rebusa v 2. „Vrtčevem“ listu:

Plača in kazen sta ona dva težaja, v katerih se vrtil ves rod človeški.

Prav so ga rešili: Gg. Jakob Inglič, nadučitelj v Idriji; M. Rant, nadučitelj na Dobrovi; J. Lasbacher, nadučitelj v Rušah (Štir.); G. Koželj, učit. pri sv. Gotardu; Ant. Porekar, naduč. in Aug. Šabee, učitelj na Humu (Štir.);

Mat. Vurnik, orgljavec v Kresnicah; Fr. Lavtižar, nam. učit. v Kropi; Henr. Robinšak, urad. v Gor. Radgoni (Štir.); Fr. Šivilaskup v Horjulu; Retenski Gruden pri Laščah; I. Kosi pri Vel. Nedelji (Štir.); Fr. Juvan, Jak. Kalan, Mih. Kogovšek, Lov. Lah, Jan. Miklavčič in Seb. Peček, dijaki v Ljubljani; Bogomil Vošnjak, dijak v Celji; Ivan Pratscher, dijak v Radgoni; Ant. Slamberger, uč. v Ljutomeru (Štir.); Karol Tribnik, uč. v Zrečah (Štir.); Jož. Kainz, uč. v Zaleu; Jan. Lesnika, Miha. Voga, Jan. Nodeb in Jožef. Čatar, uč. v Slivnici pri Celji; Jos. Bobnar in Iv. Škrli, učitelji v Rudolfovem. — Ivana Šket na Štirskem; Ana Vurnik v Kresnicah; Ana L. Paroifjanovič v Milni (Dalmacija); Marija Leben v Horjulu; Marija Debevec v Slavini; Ema Gantar na Čatežu ob Savi; Marija in Leopoldina Rantova na Dobrovi; Franeka Primožič, M. Mihevec, I. Marinšek, Fr. Marcellan, Mici in Albina Gartner, Terezija in Ivana Rovan, I. Podboj, Marg. Juvančič, A. Kocijančič, Fr. Benčan, Fr. Urbas, Ivana Stanonik, Miceka Petrič, M. Volčina, M. Nagode, Lucija Urbas in Frančiška Pavlovčič, učenke na Planini.

Denašnje tretje „Vrtčevo“ število smo poslali še vsem našim č. gg. starim naročnikom ter jih najuljudnejše prosimo, da bi naročnino obnovili, ker prihodnje število bi jim morali obustaviti zaradi materialne izgube, ako se ne oglasé, da so še podporniki našemu listu. Škode nam menda nihče ne želi pri našem težavnem, in trudapolnem delu.

Upravništvo „Vrtčevo.“

Rebus.

(Priobčil F. Stegnar.)

(Rešitev in imena rešiteljev v prihodnjem listu.)

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji za vse leto 2 glđ. 60 kr., za pol leta 1 glđ. 30 kr. Napis: Upravništvo „Vrtčevo“, mestni trg, šte. 23, v Ljubljani.

Izdajatelj, založnik in urednik **Ivan Tomšič**. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.